

In dit 'dagboek' vertellen we wat meer over onze werkzaamheden voor Medair en onze ontmoetingen met de lokale bevolking. We doen dit aan de hand van gebeurtenissen.

Een leven VOL leven

Dagboek van een missie III

April 2007

Geen dag is hetzelfde, altijd iets nieuws te beleven.

De andere cultuur, de andere gewoontes, het maakt zelfs het 'gewone kantoorwerk' anders. Zelf werken we op de logistieke basis van Medair in Zuid-Soedan, hoewel je daar soms niet de directe hulp (zoals medische hulp of hulp op het gebied van water en sanitatie) ziet, worden we er wel heel direct bij betrokken. Als **IT-manager en Communications manager** mogen wij hen ondersteunen. Hoewel we soms liever dichterbij de bevolking die we helpen zouden zitten, voelen we ons bevoorrecht dat we deel mogen hebben in dit grote geheel en dat we veel te maken hebben met onze eigen lokale staf.

Eind april/begin mei 2007

Zoals ik al zei: geen dag is hetzelfde. Soms zit je ineens met een drieling op schoot of moet je een bewaker ontslaan, omdat hij slaapt tijdens zijn nachtdienst (omdat hij overdag nog een

andere baan heeft). Soms zijn de regens zo hard (het is nu regenseizoen) dat je een groot gedeelte van de dag niet eens aan werken toekomt, maar bezig bent om allerlei dingen van 'nuttigheid' te redden. Soms kun je gemakkelijk bij een afspraak komen, maar andere keren

staat je auto vast door de hoeveelheid modder op de weg of heeft een kar met een ezel de weg versperd. Soms had je allerlei plannen die in duigen vallen omdat er steeds 'bezoekers' in de compound komen.

Soms ben je uren met je lokale staf in discussie. Soms leg je ineens meerdere ziekenbezoekjes per week af, omdat je dat extraatje wat God in ons legt, een stukje liefde, aan de lokale staf wilt laten zien. Soms ben je alleen maar van hot naar her aan het rennen, omdat dan weer hier en dan weer daar je aandacht wordt gevraagd. Soms besef je dan waarom tijd van devotions 's ochtends zo belangrijk is. Soms besef je dan ook waarom je moet investeren in 'teamlife'.

Soms kan ik ook een hele dag alleen maar bezig zijn met controleren van rapporten, waarbij het lijkt alsof je 'gewoon' ergens op kantoor zit. Maar als je dan opkijkt van je scherm en je ziet 10 sprinkhanen vlakbij je toetsenbord, je voelt plotseling de straaltes zweet van je rug lopen

Wendy van Amerongen
Medair

vanwege de hitte of je moet eventjes naar 'het gat in de grond'... dan weet je weer dat je in Soedan zit.

Er gaan maar weinig dagen voorbij dat ik echt de hele dag bezig kan zijn met de dingen die omschreven zijn in m'n taakomschrijving en voor Willem gold dat zelfs nog in meerdere mate. Daarom is het ook moeilijk om gewoon een opsomming te geven van onze werkzaamheden...

Contact met de lokale bevolking/lokale medewerkers

Omdat de contacten te veel zijn om op te noemen, willen we er een gebeurtenis uitpikken, die hopelijk onze aanwezigheid mag kenmerken in de liefde die we van God ontvangen. Het gaat over Angelina, één van onze lokale stafleden, ze kookt, wast en houdt onze kamers schoon. Ze vertelde over het aanbod van haar vroegere werkgever die gevraagd heeft of ze terug komt en haar het dubbele salaris biedt van wat Medair haar biedt en kan bieden. We zouden niet raar hebben opgekeken als ze op het aanbod zou zijn ingegaan. Na lang praten komt een van onze collega's (die een aardig woordje Arabisch spreekt) erachter dat ze bij Medair wil blijven en dat ze hoopt dat haar salaris in de toekomst omhoog gaat. Wij zijn natuurlijk heel blij met haar besluit en vragen haar waarom ze heeft besloten te blijven. Ze zegt: omdat ik zie dat jullie om me geven en omdat jullie goed voor me zijn. Jullie groeten me en ik krijg persoonlijke aandacht. Ik hoorde van de bewakers dat jullie me wilden opzoeken toen ik ziek was, maar niet wisten waar ik precies woonde, en ik weet dat

jullie voor me bidden tijdens de ochtend-devotions, dus ik weet dat God me zal zegenen...

Wauw! Dat mogen we dus uitstralen. Wij weten zelf wel waarvoor we voor Medair hebben gekozen, maar als de lokale staf

dan een stukje liefde mag ervaren en Angelina juist die dingen noemt waarvoor ze blijft, dan zijn wij blij dat we daar een kleine schakel in mogen zijn!

Ik hoop binnenkort te beginnen met het geven van Engelse les aan de lokale staf, omdat velen van hen echt alleen maar een paar basiswoorden spreken. Hierbij wil ik proberen bijbelverhalen in de lessen te verwerken en hen zo ook wat meer van God te leren. Ook gaan we af en toe op een zondag bij hen thuis op bezoek. Door dit soort extraatjes proberen we meer van de lokale bevolking, hun cultuur en hun achtergrond te weten te komen en proberen we meer van Gods liefde te laten zien. God vindt elk individu bijzonder en onze aandacht is daarbij heel belangrijk! Dat hebben wij meer dan eens gemerkt, ook in onze werkzaamheden! Als je een afspraak hebt in Zuid-Soedan ga je niet recht op je doel af, maar vraag je eerst hoe het gaat, hoe het met de familie is, hoeveel kinderen hij/zij heeft misschien en dat soort dingen. Je neemt de tijd en zo bouw je iets op en kun je daarna tot je doel komen. Een andere mentaliteit dan in het gehaaste leventje wat we in Nederland gewend waren...

In ons volgende dagboek hopen we jullie te kunnen vertellen hoe het is om je vrienden en familie zo ver weg te hebben zitten, hoe we met het gemis omgaan en over het contact met Nederland en ons thuisfront.

